

Iskaja vsak četrtak
in volja s poštnine
vred in v Mariboru
s pošiljanjem na dom
na celo leto K 4.—
na pol leta „ 2.—
na četrt leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
opravnih v tiskarni
sv. Cirila, koroška
ulica št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deložniki katoliške
tiskarne društva do-
bitno list brez pe-
nalne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Pesemski list dobil
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopis se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede popoldne.

Štev. 44.

V Mariboru, dne 30. oktobra 1902.

Tečaj XXXVI.

Cenj. gg. volilni možje gornjeradgonskega, ljutomer- skega in ormoškega okraja!

Ker so gg. dr. Rosina, Mursa in Kočevar odklonili kandidaturu za deželni zbor in ker je več narodnih volilnih mož sedaj meni ponudilo kandidaturu, izjavljam, da sprejem kandidaturu za kmet-ske skupine gornjeradgonsko-ljuto-mersko-ormoškega voliln. okraja.

Iskreno obžalujem, da se vsled kratkega časa, ki še ga imamo do volitve dne 4. novembra ne morem predstaviti cenjenim volil-nim možem in razviti svojega pro-grama. Prihodnji praznik in pri-hodnja nedelja, dne 1. in 2. nov., pa sta med našim vernim sloven-skim ljudstvom posvečena spominu na drage rajnike in ne zdi se mi spodobno, motiti s političnimi shodi svetost teh dni. V slučaju izvo-

litve pa bom uporabil prvo priliko, da se predstavim svojim volilcem in rojakom.

Sicer pa je moje politično miš-ljenje volilcem itak dovolj znano. Spoznali so je lahko iz mojih govorov na mnogoštevilnih shodih po Spodnjem Štajerskem in iz listov „Slovenski Gospodar“ in „Naš Dom“, pri katerih sode-lujem. Pri vsem javnem delovanju mi je bilo osobito do tega, da se povzdigne ugled in blagostanje kmet-skega stanu do iste višine, ki mu pripada vsled njegove važ-nosti v človeški družbi in še po-sebno pri našem slovenskem na-rodu. V tem smislu bom tudi deloval nadalje!

V narodnem oziru bom branil z vsem naporom svojih sil pravice slovenskega naroda. Hude izkušnje me niso ustrašile dosedaj in me tudi v bodoče ne bodo!

Program, ki ga je izdal na-rodni volilni odbor v Celju za

druge slovenske kandidate, sprej-mem tudi jaz.

Moje geslo pa bo: Iz slo-venskega kmet-skega naro-da sem izšel, za slovenski kmet-ski narod mi je tudi delati!

Maribor, dne 28. vinot. 1902.

Anton Korošec.

Slovenskim volilcem!

Rojaki! Voliti Vam je zopet poslance za deželni zbor štajerski!

Te volitve vršijo se v resnih časih. Raz-mere, v katerih živimo na Štajerskem, so se v zadnji dobi zelo poslabšale za nas Slo-vence. Deželna vlada, katera se je v prejšnjih časih vsaj nekoliko ozirala na Slovence in njih potrebe, postala je voljno orodje nemško-narodne stranke in vidimo, da je njej naj-večja skrb, ugoditi željam in zahtevam te stranke, vidimo, da mirno gleda, kako slo-venski narod davijo gospodarsko, po-litično in narodno, da pa živi na Štajerskem dobra tretjina prebivalstva slo-venske narodnosti, in da ta tretjina ima tudi svoje potrebe in pravice v na-rodnem in kulturnem oziru, do te zavesti vodja deželne vlade še očitno ni dospel. Naravno je torej, da je postala nem-

Listek.

Na grobovih.

Prev. M. T. F.

Pozna jesen je. Solnce nima več čarobne moči kakor po letu, rahli njegovi žarki trepečejo med iglami temnega silovja. Drevje stoji žalostno, kakor bi tugovalo za prekrasnim poletjem, ko je še zelenelo polno močij, polno življenja. Vsaki dan mu vzame nekaj lepote, slednjič stoji suho in golo ter moli veje proti nebu, tja v modro višavo, kakor bi prosilo usmiljenja, milosti...

Tako gre naprej.

Danes pa je vse zagrnjeno v gosto me-glo. Iz sivih oblakov že prši. Tudi posamezne snežinke že padajo na zemljo. V cerkvenem zvoniku je odbila ura štiri popoldan. Komaj so se izgubili urini udarci po zraku, razle-galo se je daleč na okrog veličastno, a čudno tožno zvonjenje. Moj Bog, solze mi prihajajo pri teh glasovih! Kako tudi ne, saj obhajamo danes najžalostnejši dan v letu, dan vseh vernih duš.

Vse hiti na pokopališče. Pridruži se mi, dragi moj! Skupno hodiva, vem, da imava danes isto pot. Glej, že od daleč vidiš svit tisočerih lučic. Čuj, to šumenje, drvenje, ko-

liko življenja v trenutkih, polnih žalosti! Nagrobna pesem te budi! Grob pri grobu, sto-tero nagrobnih križev, nagrobnih spomenikov, nagrobnih napisov! Postoj — opazuj!

Tukaj vidiš klečečo osebo, utopljeno v molitev za svoje rajne. Oni tam zre strmo pred-se, vzdih za vzdihom se mu izvija tru-dno iz njegovih prsi, in zopet se zamisli. Ta si briše grenke solze, kajti tudi njej se je smrt s svojo neusmiljeno roko približala ter ji ukradla drago bitje.

Koliko truda, dela in skrbi je našlo tukaj svoj konec. Kdo bi preštel znojne kapljice, koje je prelil marsikateri tukaj počivajočih v življenju hudih urah in nepokoju. Koliko nadlog, bede in pomanjkanja je težilo njih srca. A sedaj je delopust! Trpin je našel pokoj!

Kako ležijo vsi križem! Mladenič, star-ček, bogatin, ubožec, mnogospoštovan, ne-znaten, priprost, blagodušen pa tudi hudobnež. Mnogi so že davno strohnili in niti sledu ni več po njih, nekatere pokriva še le nedolgo temni grob.

Pod to gomilo počiva mladenič. V cvetju življenja je položila neizprosna smrt svojo železno roko na njegovo ramo. Bil je edini sin ubožnih starišev. Oče in mati sta se na vso moč trudila in delala, da sta preskrbela otroku potrebne hrane in obleke. Mož je

pletel po zimi koše, jerbese, popravljaj škafe, vezal lonce, po leti je delal na polju. Mati pa je po zimi predla, po leti pa hodila na dnino, kadar se je le količkaj mogla odtrgati od doma. Nad vse rada sta imela svojega sina; pazila sta nanj bolj kot na zenico svo-jega očesa. Saj sta videla v njem podporo svojih starih let, vanj sta stavila vse upe in nade. Le žal, da se na tem svetu najlepše nade in upi zemljanov večjidel zrušijo v nič in izginejo kakor izgine kapljica v neizmer-nem morju. Ne dolgo, in uničeno je bilo to mlado življenje. Mladenič, ljubljeneč starišev, ležal je na mrtvaškem odru. Zaspal je za vedno! Nekdaj tako cvetoči, veseli obraz — je blede, brezbarven, kakor bi ga iz voska upodobila umetnikova roka. Le prijazen na-smehljaj, znak njegove blage duše, ostal je še na njegovih mrtvaških ustnih.

Mlad tako še in že mrje,
že zapušta cvetni svet.

— Ah, kako težko je vmreti
sredi najkрасnejših let...!

Njegova gomila nam jasno priča, da smrt nikomur ne prizanaša, tudi ne krepki mladosti. Zato bodi vselej pripravljen, kajti neznan ti je dan, ura, trenotek tvojega od-hoda iz solzne doline v negotovo večnost! Negotovo? Da! Saj ne veš, te bo li objela blaženost zveličanih duhov — ali pa mrak